

VADIM ZELAND

HAKOVANJE

TEHNOGENOG SISTEMA

Beograd, avgust 2023.

SADRŽAJ

Naslov originala:

Вадим Зеланд
Взлом техногенной системы

© ОАО Издательская группа «Весь», 2023.
© Copyright Aruna Serbia, 2023.

Prevod s ruskog: Slobodanka K. Vanjkevič

Izdavač: ARUNA, Beograd

Lektura: Tatjana Kovačev

Plasman i distribucija: 064 15 77 045

Štampa: „Zuhra”, Beograd

Tiraž: 1000 primeraka

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvom obliku, bez prethodne pismene dozvole od vlasnika autorskih prava.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
159.947
159.96
613.2

ЗЕЛАНД, Вадим, 1963–
Накovanje tehnogenog sistema / Vadim Zeland ; [prevod s ruskog Slobodanka K. Vanjkevič]. – Beograd : Aruna, 2023 (Beograd : Zuhra). – 403 str. : autorova slika ; 21 cm

Prevod dela: Взлом техногенной системы. – Тираж 1.000. – Автор о себи – -- : str. 401.

ISBN: 978-86-6052-021-2

COBISS.SR-ID 121530377

PREDGOVOR	5
I DEO TRANSURFING	9
Možete da kreirate sopstveni svet	11
Početak promene	17
Ja mogu sve!	22
Slajdovi zaljubljenih	31
Hidraulika namere	38
Beskonačni odrazi	44
Poker face	52
II DEO TEHNOSFERA	59
Zarobljavanje pažnje	61
Tehnogena svest	65
Artefakt namere	70
Strašna tajna	74
Iskorak iz stroja	78
Mehanika starenja	80
Hladno i gladno	87
O miševima i lisicama	96
U zdravom telu – zdrava težina	106
Transurfing ili transgresija?	111
Dečji otisak	120
Video sam dugu!	128

III DEO BIOSFERA 145

Živa pitanja	147
Život nije hemija u epruveti	154
Princip društva	162
Živo i mrtvo	168
Bitna nijansa	174
Opstanak u tehnogenom okruženju	176
Mama je jela kašu	180
Zakon privlačenja sile	187
Rekvijem tuđem mesu	195
B–dur	201
Ljudska farma	208
Rat u Srednjoj zemlji	215
Jednačina života	223
Pisma iz Srednje zemlje	229
Prava ezoterija	249
Novi stepenik piramide	258

IV DEO DRUŠTVO 273

Involucija svesti	275
Kontrola životnih potreba	283
Otvaranje ventila	290
Hakovanje i unifikacija ličnosti	299
Priča za razmišljanje	305
Anatomija važnosti	307
Mentalne hvataljke	316
Trka invalida	337
Informaciona intoksikacija	346
Somatske hvataljke	353
Prijemnici i predajnici	368
Dva notesa	377
Stvarnost dvostrukog ogledala	382
Odašiljanje namere	386
Oslobađanje sile	389
Narandžasti praznik	392

PREDGOVOR

Poštovani Čitaoče!

Pred vama je knjiga stvorena Silom. Nisam je pisao ja – ona je mene vodila. Mogu to da tvrdim s potpunom sigurnošću, jer, kao prvo, ne bih mogao sam da napišem tako nešto. A kao drugo, bez podrške Sile, kako proizilazi iz naslova, to ne bi bilo moguće. Zašto? Zato što sadržaj knjige, kao što ćete se uskoro uveriti, potpuno odgovara njenom naslovu. Govoriti o takvim stvarima tek tako, bez dozvole, nije dopušteno. Možemo da raspravljamo o kraju sveta, vanzemalcima, sledbenicima i protivnicima bilo čega, o svim nedostacima i manama našeg društva, čak i o tajnoj globalnoj vladi koja navodno upravlja svetom. Ali o hakovanju samog sistema se ne sme govoriti. To je tabu tema. Zar ste ikada čuli za nešto slično?

Ovde se neće govoriti o ekologiji životne sredine. Postoji još jedna, ali ništa manje ozbiljna teškoća, koja, iako se još ne otkriva očigledno, nosi sa sobom pretnju onome što je čoveku najdragocenije – njegovoj slobodi i individualnosti. To je pitanje ekologije duha, koje iz nekog razloga malo koga zabrinjava. Pažnja se skreće na beznačajna i nevažna pitanja, dok se svet vrtoglavo brzo menja na suprotnoj, nevidljivoj strani. Može se činiti da se ništa ne dešava. Zapravo, dešava se nešto.

Spolja to nije naročito očigledno – čini se da sve ide svojim tokom, da naša civilizacija sledi put tehničkog progressa. Ali zapravo, progres u kome njegovi plodovi čoveku donose korist, već je okončan, i krenuo je u pravcu koji je u interesu sistema, kao nezavisne strukture u razvoju. Sistem, kao tumor, počeo je aktivno sam da se rasprostire, sada već nezavisno od čovekove volje. Sve ukazuje na to da je ovaj proces izmakao kontroli.

To za čoveka ne prolazi bez posledica: sposobnosti mu se blokiraju, mogućnosti se naglo sužavaju – upravo sa tim ciljem da on ne

bi ometao sistem da se razvija onako kako njemu odgovara. Ali čovek ne primećuje niti oseća ništa od toga jer se „operacija” izvodi pod opštom narkozom, u dubokom snu, o čemu pacijent, čak i ne sluti. U njegovu svest se utiskuje kod:

Sedi mirno na svom radnom mestu, u svojoj ćeliji, i pritiskaj dugmiće kako je propisano. Stvaraj proizvode sistema i konzumiraj sve što ti on daje. Pokoravaj se pravilu klatna: „Radi kao ja”. Sledi princip društva: „Ako svi tako rade, onda je to ispravno”. I ne pomišljaj da napustiš kolektivni stroj. Ali najvažnije – uvek budi povezan na mreži. Budi u sistemu. Ne odvajaj se od neophodnih gadžeta namenjenih tome. Obrati pažnju na dolazni tok informacija. Učestvuj u opštem horu klikanja i lajkovanja kako bi uvek bio u rezonanci s mrežom, kako bi bio njen deo. Ne traži svoj put – drugi će te usmeriti. Ne razmišljaj, ne zamajavaj svoju glavu – sve će ti drugi reći i pokazati. Tvoj posao je da naučiš da klikćeš i lajkuješ na najprimitivnijem nivou, da izgradiš neophodne uslovne reflekse kako bi ispravno kliknuo na pravo mesto u pravo vreme – bilo da je to dugme miša, korpa za kupovinu na sajtu ili glasački listić. A kad dođe vreme, budi spreman da se pridružiš brojnim redovima koji marširaju ujedinjenim korakom tamo gde... Pa, zapravo, ukazaće ti gde. Najvažnije je da ti, kao šraf, budeš spreman.

Zamislite situaciju: dolazite na posao ili u školu – a tamo vlada kolektivni san. Svi se trude da postignu uspeh, ali dejstvuju kao u snu, na nivou nekih prihvaćenih algoritama i instinkata. I vi biste takođe želeli da se istaknete i izdvojite iz mase. Ali kako ćete to postići ako ste samo običan šraf koji korača u istom stroju, sa istom svešću i energijom kao i svi ostali? Danas su svi obrazovani, svi znaju „Tajnu”. Znate je i vi. I šta s tim? U kakvoj ste prednosti u odnosu na ostale? Nikakvoj. Vaše šanse su veoma male.

Tehnogeni sistem, po svojoj suštini, apsolutno je destruktivan, kako prema biosferi naše planete, tako i prema čoveku. Međutim, bu-

dući da sve u svetu teži ravnoteži, za svako dejstvo koje narušava harmoniju, uvek postoji protivdejstvo. U tom sukobu se rađa Sila koju sam pomenuo. Nije reč o rušenju sistema. Verovatno je to nemoguće učiniti, osim ako se sam ne uništi ili bude uništen nekim prirodnim katalizmama.

Međutim, ako budete poznavali principe rada sistema i pravila igre koja nisu objavljena, postoji šansa da značajno poboljšate kvalitet svog života. Možete da se nalazite u sistemu, koristite ga u svoje svrhe, a da istovremeno ne budete vezani za njega.

Zamislite sada drugačiju sliku. Vaša svest je slobodna i čista. Energija je za stepen viša nego kod ostalih. Prestali ste da razmišljate „kao svi” i da radite „kao svi”. Izašli ste iz stroja, ne napuštajući ga. Pretvarate se da sanjate, ali ste se probudili. Sada vam je potpuno jasno da su svi oko vas spavaju, dok ste vi budni. Onaj ko izlazi iz kolektivnog stroja uvek dobija sledeće prednosti:

- Da pogleda sa strane gde koračaju svi ostali.
- Može da se oslobodi „stega” i stereotipa društva.
- Naučiće da vidi i razume ono što drugi ne vide i ne razumeju.
- Konačno će prestati da teži da bude prvi, težiće da bude jedinstven.

Kada se oslobodite ograničenja i uslovljenosti koje vam je sistem nametnuo, dobićete priliku da mu se osvetite za to što je obezvređivao vašu ličnost. Vi ste jedinstveni, a sada i slobodni. To je izuzetna privilegija. Iskoristite tu svoju privilegiju.

I deo

Transurfing

MOŽETE DA KREIRATE SOPSTVENI SVET

Danas je veoma moderno govoriti o tome da je misao materijalna. Kao fizičar, autoritativno mogu da izjavim da je to potpuna glupost. Misao je nematerijalna, već i samo zbog tog što ju je nemoguće zabeležiti nikakvim fizičkim instrumentima i jer ne poseduje brzinu rasprostiranja. Čim nešto pomislite, vaša misao se odmah našla na kraju Univerzuma, bez ikakve zadržke. Elektroencefalograf beleži moždane impulse kao posledicu mentalne aktivnosti mozga, ali ne i same misli. Isto kao što treperenje lampica na kompjuteru ne pokazuje same programe, već samo proces njihove obrade. Energija je lakša za razumevanje – može se zabeležiti, osetiti i čak videti na osciloskopu. Ali, misli su mnogo kompleksnije po tom pitanju. Ako nekom uspe da „snagom misli“ pokreće objekte, to nije tačno. Predmete pokreće energija – ona je materijalna. Misli – nisu.

U suštini, da li ste se ikada zamislili nad tim šta je misao? Jedino što je jasno je da ona nosi neku informaciju. Ali, da li možete da objasnite šta je to tačno?

Na isti način, nemoguće je objasniti šta je beskonačnost. Zamislite, krećemo se sve dalje i dalje od Zemlje, napuštamo Sunčev sistem, skupine galaksija, prelećemo sva zvezdana jata, napuštamo granice našeg Univerzuma, a možda čak susrećemo i druge vasionne, i tako beskonačno. Sve je to nemoguće zamisliti, bez obzira koliko se trudili. Lično, takav scenario mi izaziva groznu nelagodnost. Kako je to moguće?

Nažalost, postoji još neprijatnija činjenica: beskonačnost i tačka su topološki jedno te isto. Zamislite sada da se krećemo kroz beskonačnost ne ka spolja, već ka unutra – ka molekulu, atomu, prelećemo elektrone koji kruže oko jezgra poput planeta, ulazimo u proton, unutar protona su već i kvarkovi, i tako dalje, ponovo je pred nama beskonačno daleko i dugo. Nema kraja, nema početka, i nema ničega što bismo mogli da pronađemo. I nema osnove, temelja na koji bismo mogli da prizemljimo svoj razum, da bismo bar nešto shvatili.

Pa šta činiti? Moramo se zadovoljiti modelima koji barem grubo i približno objašnjavaju ko smo mi i u kakvom svetu živimo. Inače će „naš um jednostavno da poludi“. A zaista se to i dešava: ukoliko razum izgubi oslonac u ovom svetu, njegova „skupna tačka“ se pomera ka nekom drugom, paralelnom svetu, usled čega čovek, po mišljenju okoline, „gubi razum“. Međutim, bez obzira na sva objašnjenja i modele koje konstruišemo, pitanja ostaju otvorena, kao što su bila na početku.

Model Transurfinga je takođe samo jedna od brojnih mogućih interpretacija, namenjen da razumu makar donekle jasno objasni kako se nositi s tom čudnom i neuhvatljivom stvarnošću. Jedino utešno je to što ovaj model, iako ne objašnjava sve, barem funkcioniše.

Osnovni princip se sastoji u tome što *svojim mislima oblikujete svoju stvarnost*. Na prvi pogled, kako je to uopšte moguće ako su misli nematerijalne? Pa zato što se misli ne nalaze u glavi, već u nematerijalnom, metafizičkom prostranstvu varijanti, u kome se skladišti i čuva sve što je bilo, jeste i što će biti. Misli su kao TV kanali. A čovek je samo savršen biotelevizor, sposoban da se, prema svojoj želji, poveže sa određenim sektorom prostranstva varijanti gde se i nalaze te misli – „televizijski programi“. I poput televizora, čovek ne „generiše“ programe – on ih prima.

Sva živa bića u našem svetu su „priključena“ na neki program. Biljke imaju svoje programe – strogo fiksne. Kod onih koji umeju da puze, plivaju, trče ili lete, programi su gipkiji, ali takođe utisnuti dovoljno čvrsto, na nivou nagona. Samo je čovek sposoban da slobodno i svesno preskače s jednog „kanala“ na drugi. Ali ni on ne koristi tu svoju sposobnost u potpunosti, zbog toga što je previše zaokupljen „serijom“ koja se „vrti“ u stvarnosti. I ova se serija, često dosadna, ne zaustavlja jer je upravljač kanala zaglavljnjen na istom dugmetu.

Ipak, čovek može da uzme svoj „daljinski upravljač“ i prebaci se na drugi kanal. Da, stvarnost se neće odmah promeniti. Na početku će se po inerciji vrteti isti program. Međutim, ako dovoljno dugo i uporno pritiskate odgovarajuće dugme, u staroj seriji će postepeno početi da se naziru elementi novog programa, i na kraju će nova

stvarnost u potpunosti zameniti prethodnu. Eto, tako se materijalizuju misli. Jedini uslov koji treba čvrsto usvojiti je sledeći: *da bi se mentalni oblik materijalizovao, potrebno je redovno i dovoljno dugo usmeravati pažnju na njega*.

U Teoriji Transurfinga postoji nekoliko „demonstracionih“ modela koji ilustruju kako to funkcioniše. Jedan od njih je stvoren po analogiji sa podešavanjem radio-predajnika na određenu frekvenciju. Vi dosežete na onu liniju života čiji parametri odgovaraju vašem „mentalnom odašiljanju“. Drugim rečima, na koju talasnu dužinu se naciľjate, u takvoj stvarnosti ćete se naći.

Termini „mentalno odašiljanje“ i „energija misli“ koje sam koristio u prvim knjigama donekle su neprecizni i više služe za olakšanje razumevanja nego za objašnjenje strukture sveta. Mi sve vreme zaboravljamo da stojimo pred ogledalom sveta, zbog čega nam se mnoge stvari čine preokrenutim. Ponavljam, mi ne „odašiljemo misli“, već se, naprotiv, priključujemo na njih, jer se one nalaze tamo gde nematerijalni objekti treba da budu – u metafizičkom prostranstvu. Kako se to priključenje tačno ostvaruje, niko ne zna. Suština je u tome da, kao prvo, mi osvetljavamo svetiljkom svoje pažnje određeni sektor prostranstva varijanti i opažamo informaciju koja se tamo nalazi, zbog čega nam se čini da su misli nastale u našoj glavi. I drugo, ako to osvetljavanje potraje dovoljno dugo, odgovarajući mentalni obrazac će se materijalizovati u stvarnosti.

Drugi model je sličan ogledalu. Ono što vas okružuje je odraz u ogledalu (ako ne identičan, onda vrlo blizak) one slike koja prebiva u vašim mislima. Sve je vrlo jednostavno: vaša uloga je samo da oblikujete takvu sliku koju želite da vidite u ogledalu. Ako želite da vidite veselo lice – nasmejte se; ako želite da vam odraz krene u susret – napravite korak napred. Ali teškoća se sastoji u tome što ljudi veoma lako postaju zarobljenici iluzije ogledala. Oni, kao opčinjeni, neprestano gledaju u ogledalo – u stvarnost koja ih okružuje. I kao što se to dešava u snovima, zaboravljaju na sebe – na svoj lik. Jednostavno im isparava iz glave da treba da prate sliku i svesno je održavaju u željenom obliku.

Reklo bi se – šta je tu tako teško? Skrenuti pažnju s ogledala, usmeriti je ka slici, oblikovati je onakvom kakvu želimo da je vidimo, a potom posmatrati šta će se događati u odrazu. Međutim, čovek sve čini suprotno: suočava se sa „surovom stvarnošću”, preplaši se, poveruje da je tako i da će zauvek biti tako, prihvati to, utisne u svoj mentalni sklop i zatim živi u toj mračnoj stvarnosti, nesposoban da odvoji pogled od ogledala, da ga okrene ka sebi, svojim mislima i tamo klikne bar na bar prekidač.

Ponovo se postavlja večno pitanje: šta činiti? Kao prvo – *održavati svesnost* da vas ogledalo ne bi opčinilo, kao u snu. Drugo – *ne gledati u ogledalo, već u sebe*. Samo uz ova dva uslova, stvarnost koja vas okružuje, odnosno vaš sloj sveta, počćeće polako, ne odmah, da postepeno popušta. Najvažnije je stalno i neumoljivo držati u mislima željenu sliku, bez obzira na ono što se dešava u stvarnosti. Na kraju, odraz će se uskladiti sa slikom. Gde bi i mogao da se izgubi!

Zapravo, *sposobni ste da sami kreirate svoj svet*. Kada se vaša pažnja, bilo svesno i uporno, bilo nesvesno i nametljivo, usredsredi na neku mentalnu sliku, počćeće da se preoblikuje stvarnost koja vas okružuje. Dešavaju se čudne stvari. Ono na šta usredsredite pažnju doslovno preplavljuje vaš svet i neprestano vam se pojavljuje pred očima. Dok druge stvari, koje su prestale da vladaju vašim mislima, naprotiv, nestaju bez traga. Kako je to moguće? Zar stvarnost nije ista za sve?

Nije baš tako. Ona je jedna, ali svako ima svoj, zaseban sloj te stvarnosti. *Ne menja se opšta stvarnost – menja se konfiguracija sloja vašeg sveta*. Osoba pored vas može da postoji u potpuno drugačijoj stvarnosti. Može vam se učiniti neverovatnim, ali to je zaista tako. Jednostavno, svet je veoma raznolik. Ta raznolikost pruža beskrajne mogućnosti za različite konfiguracije pojedinačnih slojeva. Svojim mislima gradite jedinstvenu, individualnu verziju svog sveta. Tamo dospeva ili ne dospeva ono što prisustvuje ili odsustvuje u vašim mislima.

Na primer, žena koja mrzi alkoholičare, neprestano se sreće s njima u stvarnosti. *Kao što je poznato, ono što vas iritira, ima moć nad vašim mislima*. Tu je još i polarizacija koja zbog suvišnog potencijala stupa u akciju – iritantni faktori se lepe za vaš sloj sveta kao gvozdeni opiljci za magnet. Kao rezultat toga, ukoliko pomenuta žena istraje u svojoj mržnji prema alkoholičarima, oni će potpuno preplaviti njen sloj. U svet ove nesrećne žene nagruće mnoštvo posrćućih, padajućih i nasrtljivih pijanica. Svi muževi će joj biti alkoholičari. Čak i deca.

Slično tome, muškarac koji negde u dubini duše shvata da je daleko od savršenstva i zato se svojski trudi da sebe ubedi da su sve žene kurve ili, u najboljem slučaju, glupače, neprestano će nailaziti upravo na takve. Žene „više klase” će biti daleko izvan njegovog sloja, jer je on sam napravio svoj izbor i obznanio ga svetu.

Liči vam na fantastiku? Ne, upravo to i jeste stvarnost ogledala, u beskrajnom broju njenih manifestacija. Možda će nekome slika našeg sveta koju sam opisao da izgleda zastrašujuće. Ali nemojte da vas to brine. Sve je to samo spoljašnja, vidljiva strana dvostrukog ogledala. Stvarnost koja je skrivena od našeg pogleda još više zastrašuje.

Rezime

- Misli su nematerijalne i ne nalaze se u glavi, već u metafizičkom prostranstvu.
- Misli su slične televizijskim kanalima.
- Čovek ne generiše i ne odašilje misli, već se priključuje na njih, kao biotelevizor.
- Čovek je sposoban da se svesno i namerno prebacuje s kanala na kanal – da upravlja tokom svojih misli.
- Međutim, čovek ne koristi tu sposobnost u potpunosti, zato što je previše zaokupljen „serijom” koja se „vrti” u stvarnosti.
- Mentalni oblik je fiksiran „televizijski program”, na koji čovek može da se priključi i emituje ga u okruženje.

- Da bi se mentalni oblik materijalizovao, potrebno je sistematski i dugotrajno usmeravati pažnju na njega.
- Stvarnost je jedna za sve, ali svaki pojedinac ima svoj zaseban sloj stvarnosti.
- Svojim mislima gradite jedinstvenu, individualnu verziju svog sveta.
- Tamo dospeva ili ne dospeva ono što postoji ili ne postoji u vašim mislima.

Beleške na marginama

Najveća čovekova greška leži u tome što zauzima ulogu pasivnog posmatrača – hipnotisano gleda u ogledalo stvarnosti, nemoćan da od njega odvoji svoj pogled. Slično biotelevizoru, posmatra televizijske emisije koje su mu nametnute spolja. Zašto se to dešava, biće vam potpuno jasno tek pri kraju knjige. Da biste stvorili sopstveni svet, ne treba da gledate u spoljašnji ekran (ogledalo), već u unutrašnji (u sebe). Da ne prihvatate tuđe televizijske emisije, već da sami emitujete.

POČETAK PROMENE

Sada se postavlja pitanje: kako zadati potrebnu konfiguraciju svog sloja? Veoma jednostavno. Uzmite list papira i zabeležite mentalne obrasce – sažet portret sveta koji vas okružuje i vašeg mesta u njemu, bukvalno u nekoliko rečenica, onako kako biste želeli da ga vidite.

Na primer: „*Brinem o svom svetu, a moj svet se brine o meni. Moj svet uvek će se pobrinuti za sve i sve urediti. Nemam o čemu da brinem. Sve ide kako treba. Postepeno se moja mala planeta pretvara u udoban kutak. Uspevam u svemu. Izgledam sjajno i svakim danom sve bolje i bolje. Veoma sam šarmantna osoba, iz mene zrači unutrašnja svetlost, ljudi to prepoznaju i osećaju naklonost prema meni. Uživam u odličnom zdravlju, snažnoj energiji i natprosečnoj inteligenciji. Lako se suočavam sa svakim izazovom. Sila je sa mnom, Sila me vodi i zato sve što radim, radim genijalno i briljantno.*”

I tako dalje, možete prilagoditi sebi, precizirati, dopuniti, proširiti: ka čemu težite i šta želite da na kraju postignete. Na taj način ćete kreirati svojevrсни konfiguracioni fajl, poput config.sys, za „operativni sistem” vašeg sveta.

Nije suviše ovakvu konfiguraciju vašeg sveta zabeležiti na papir, jer će to sistematizovati i urediti vaše misli. Verovatno nikada niste seli i svesno se zamislili nad tim kakvu stvarnost biste voleli da vidite u svom okruženju. Zato, svoju viziju oblikujte sada.

„Konfiguracioni fajl” će vam biti potreban u početku, dok se svi zabeleženi parametri ne utisnu jasno u vašem umu. Samo nemojte da taj list zakačite na zid i izložite ga pogledima svih u okruženju. Vaši mentalni obrasci su intimna veza između vas i vašeg sveta, s kojim ćete ih zajedno ostvarivati.

Šta dalje činiti? Prvo: svaki put kad gledate u svet (odnosno u ogledalo), posmatrajte ga kroz prizmu zadate konfiguracije. Drugim rečima, prvo u sebe, a tek onda u ogledalo. Bez obzira na to šta se

spolja dešava, vi morate da *usmerite svoju pažnju na ono što vam prija i što volite, dok istovremeno marljivo odvlačite snop pažnje od stvari koje vam izazivaju smetnje ili vas uznemiravaju*. Neka ti ometajući faktori budu tu. Za sada. Vi se ne bavite njima. Jednostavno im okrećete leđa. Uskoro će svo to smeće da bude oduvano sa vaše planetice.

Na primer, na taj način možete da filtrirate ljude s kojima morate da se sretnete. Usmerite pažnju na prijatne i lepe osobe – žene, muškarce – one koji vas više zanimaju. Divite im se, komunicirajte s njima, osmehujte se, uživajte u njihovom društvu. A one koji vam nisu prijatni, ljubazno trpite, zatvarajući na njih oči i dajući *sebe u najam*. I tim pre, ako nema potrebe da se s njima družite, jednostavno ih izbegavajte, skrenite pogled, prođite pored njih, ne posvećujte im pažnju. Postepeno će vaš svet biti ispunjen prijatnim ljudima, i ono što je najinteresantnije, čak i na mestima gde ne očekujete prijatno društvo.

Neće uvek sve ići glatko i onako kako biste želeli. Povremeno ćete se suočavati s negativnim aspektima stvarnosti. Ali vi svejedno i dalje mirno i metodično propuštate sav taj otpad kroz filter svoje konfiguracije. Bez obzira na sve, uporno sebi govorite da svet bolje zna kako da se brine o vama, i da sve ide onako kako treba, jer princip koordinacije namere, ako ga pratite, radi nepogrešivo.

Drugo: *obznanite svoje mentalne obrasce u svakoj pogodnoj prilici, posebno kada pronađete potvrdu za njih*. Odvojite posebno vreme za to, a takođe ih nosite neprestano sa sobom, u pozadini, kako biste ih češće ponavljali, kao molitvu. Na taj način, kao prvo, naučićete da upravljate tokom svojih misli, što je isto kao da upravljate stvarnošću. A kao drugo, transformišete okolnu stvarnost prema obliku koji vam je potreban.

Bukvalno to treba shvatiti na sledeći način. U svoj video projektor ubacujete potrebnu „filmsku traku” i neprestano je vrtite. Dozvolite da misli ponekad odlutaju, da se ponekad uključe negativne trake – ne borite se protiv toga, jednostavno se mirno i pedantno vraćajte svojoj slici iznova i iznova. Na kraju, *zavisno od toga kakva traka*

bude puštana u vašem virtuelnom projektoru, takav film ćete gledati i u stvarnosti.

Nije važno kako izgovarate mentalne obrasce – glasno ili u sebi. Reči su sekundarne, one su samo treperenje vazduha. Značaj imaju samo misli, posebno one koje se neprestano i sistematski emituju. Ako provedete dane hodajući kao živi televizijski prijemnik emitujući jedan ili više namerno odabranih i strogo definisanih programa, vaš sloj sveta će postepeno poprimiti željenu konfiguraciju.

Naglašavam, *mentalne obrasce treba redovno odašiljati*. To je konkretan zadatak, a ne letenje u oblacima. I to je jedina „Tajna” koju treba da znate, i koja uopšte nije tajna. Nema tajni. Sva ezoterična znanja su otvorena, iako ne za sve. Onaj ko je otkrio tu „tajnu”, postaje Gospodar svoje stvarnosti. Jedina teškoća se sastoji u tome što rezultati ne dolaze odmah, treba imati strpljenja i istrajnosti da nepokolebljivo, čak i reklo bi se naslepo, šaljete Univerzumu ispravnu konfiguraciju, bez obzira na to što se tamo trenutno događa nešto sasvim suprotno od željenog.

Treba takođe da znate da misli koje se vrte mehanički, nesvesno i bez ikakvog promišljanja, nemaju veliku snagu. Spoljašnja namera se aktivira samo mislima koje izviru iz srca, izgovaraju se sa osećanjima, u jedinstvu duše i razuma.

Dodatnu snagu imaju zapisani mentalni obrasci. Ne kaže se bez razloga: „Što pero zapiše, sekira ne odseče.” Kada o nečemu ne samo što razmišljate, već to isto zabeležite, duša i razum se aktiviraju i teže ka jedinstvu. Iz tog razloga se u životima pisaca često ostvaruju zapleti, događaji i likovi o kojima pišu u svojim knjigama. Tu činjenicu mogu lično da potvrdim.

U pismu, naročito ako je sastavljeno sa osećanjima i upućeno određenoj osobi, sadržana je snaga misli pojačana na kvadrat. Zato treba biti oprezan s porukama. Danas svuda na internetu vidimo tipičnu sliku: neko, želeći da ispolji svoj gnev, svima ili određenoj osobi šalje svoje pogrdne, prezirne ili neprijateljske mentalne obrasce. Ako ste posetili neke virtuelne platforme za komunikaciju, onda znate da se tamo uvek nađu ljudi koji žele da vas nečim ubodu, sruše i pokvare raspoloženje. To ne znači da su ti ljudi loši, najverovatnije je suprotno,

često su usamljeni i nesrećni, zbog čega pokušavaju da se na neki način samopotvrde na tuđ račun ili da svoje projekcije prebace na druge.

Moglo bi se reći: „Ako naiđeš na nešto što ti se ne sviđa, jednostavno prođi pored toga i idi tamo gde ti je dobro, uzmi ono što ti odgovara.” U svakom slučaju, ako neko nešto kaže ili uradi, verovatno je to nekome potrebno, i sigurno postoje razlozi za to, baš kao što je tačno i to da tuđe ima jednako pravo na postojanje kao i vaše, koje s ponosom negujete. Ali ne, ta osoba neće proći tek tako. Obavezno će „obeležiti teritoriju”, uprljati je i tek onda, zadovoljna sobom, nastaviti dalje.

Takve ljude s poštovanjem i užasom posmatram kao parazite. Njima nije ni na kraj pameti da će im se kao bumerang neminovno vratiti ako su svojim neprijateljskim ispadima ili kritikovanjem nekome priredili nekoliko neprijatnih trenutaka. Ali kako bi moglo da bude drugačije? Na ovaj ili onaj način, a možda i u još većoj meri, sigurno će im se vratiti. To je isto kao pljuvanje u vis. Razlika je samo u tome što se *bumerang ne vraća odmah, i ne uvek u istom obliku kao što je lansiran*. Zbog toga ljudi, ne uočivši uzročno–posledične veze, ne razumeju da će morati da plate, odnosno dobiju po nosu, i nastavljaju da rasipaju smeće po sopstvenoj planeti.

Sasvim je očigledno da je praktično vrlo neisplativo bacati ka nekome bumerang zlobe. Naprotiv, umesto što nešto zaprljamo, zar nije bolje da na tom mestu ostavimo cvet? Poslati nekome reč podrške, saosećajnosti, zahvalnosti. Bez obzira na to koliko ponekad želimo da izlijemo žuč, bolje je to ne činiti. Bolje je zaobići ili namerno promeniti svoj stav – iz negativnog u pozitivan. Ma kako bilo čudno, izuzetno je lako „prekonfigurisati” svoj bumerang iz zla u dobro – u bilo kom trenutku – samo se treba probuditi, shvatiti i poželeti. Pozitivna poruka će biti jednako snažna kao što bi mogla da bude zlobna, a pošiljaocu će doneti mnogo više zadovoljstva – i trenutno i kasnije. Da li se bumerang ljubavi i dobrote takođe vraća? Još kako!

Rezime

- Konfiguracioni fajl ima važnu ulogu – on uređuje i razjašnjava misli, želje i ciljeve.
- Posmatrajte svet kroz prizmu zadane konfiguracije.
- Usmerite snop pažnje na ono što vam odgovara i što vam se dopada, skrećući ga daleko od stvari koje izazivaju razdražljivost ili vam smetaju.
- Iskažite svoje mentalne obrasce kad god je to prikladno, pogotovo kada pronađete potvrdu za njih.
- Kakva traka će se vrteti u vašem virtuelnom projektoru, takav film ćete gledati i u stvarnosti.
- Mentalne obrasce treba redovno odašiljati.
- Zapisani mentalni obrasci dobijaju dodatnu snagu.
- Princip bumeranga: ako ne želite da u odrazu vidite neprijateljstvo, agresiju, osudu i neprihvatanje – ne šalžite tamo odgovarajuće slike.

Beleške na marginama

Konfiguracioni fajl će harmonizovati vaše misli. Zatim, s jedne strane, suženim snopom pažnje ćete iz svega što upada u vaš sloj sveta isfiltrirati samo ono što je vredno, dok ćete s druge strane, namerno emitovati u okružujuću stvarnost sve ono što joj za sada nedostaje, ali što biste želeli da tamo vidite. Na neki način postajete istovremeno i reflektor i video projektor. To su prvi koraci vašeg čarobnog preobražaja iz prijemnika u prenosnika. I primetićete kako će vašu transformaciju pratiti kvalitativne promene u stvarnosti.

JA MOGU SVE!

Dakle, imamo četiri metode pomoću kojih možete da transformišete svoj sloj sveta: konfiguracioni fajl, snop pažnje, video projektor i bumerang. Hajde da razmotrimo kako se odvija transformacija na konkretnim primerima.

Postoji li neko objašnjenje zašto tri dana zaredom susrećem mačke? Jedan dan svedočim smrti komšijske mačke; drugog dana je u filmu (otišla sam u bioskop prvi put nakon godinu dana) takođe umrla mačka; zatim, na balkonu (na petom spratu!) zaluta nepoznati crni mačak i noću mjauče; i tako dalje. Uopšte, primetila sam mnogo međusobnih veza, tačnije, reči koje se ponavljaju, stvari i radnji, ali ne razumem koji je smisao svega toga.

Sve je veoma jednostavno: u sloju vašeg sveta se nagomilava sve ono na šta vi fokusirate pažnju. Prvo, slično prijemniku, hvatate neki signal iz dolazećeg toka informacija, a zatim, ako vam privuče pažnju, počinjete da ga emitujete, što putem povratne sprege dovodi do jačanja signala.

Tražim posao. Sve ponude koje dobijam dolaze od velikih zapadnih kompanija (kao što sam i želela), ali su to kompanije koje se bave proizvodnjom cigareta ili piva. Ne konzumiram ni alkohol ni duvan i čvrsto sam odlučila da ne želim da radim u tim firmama – to je protiv mojih principa. Ipak, uporno nastavljaju da mi stižu ponude od takvih kompanija. Kad me prijatelji pitaju kako mi ide s poslom, svima kažem da dobijam ponude samo od „pušača” i pivara. Možda zato što to stalno svima ponavljam i privlačim baš takve kompanije?

Vašim mislima upravlja ono što aktivno ne prihvatate. Ne samo što odbacujete – već to uporno i ponavljate, što znači da fokusirate

pažnju, a samim tim i privlačite odgovarajuću realizaciju u ogledalu stvarnosti. Možete da se uzdržavate od duvana i alkohola, ali da isto vreme mirno prihvatite da ih drugi upotrebljavaju. Zašto ne dozvoliti drugima da budu ono što jesu?

Poslednjeg meseca neprekidno nailazim na brojeve „222”. Nekako intuitivno. Dešava se da ponekad negde gledam, na primer pređenu kilometražu, a tamo se pojavljuju 3–4 identične brojke (ne samo dvojke). Kada pogledam na sat, brojevi se takođe čudno ponavljaju: 11:11 ili 22:22, i to vrlo često. Ranije se to nije dešavalo, ali u poslednjih nekoliko meseci – neprestano. Šta mogu da predstavljaju ovi znaci u vidu brojeva?

Zapravo, ništa posebno. U vašem svetu preovlađuje ono što ulazi u polje vaše pažnje, naročito ako vas to iznenadi ili iritira. Primera se može navesti nebrojeno. Ako osećate odbojnost prema beskućnicima, neprestano ćete ih sretati. Ako vam smetaju komšije ili dosadni saputnici, uvek ćete se s njima susretati. Ako vam se dopadaju lepe žene i očarani ste njima, sretaćete ih još češće. Ako vas veoma naljuti kad vas prevare u prodavnici ili vam podmetnu lošu robu, to će se iznova i iznova ponavljati.

U ovom slučaju ste se fiksirali na brojeve. Sve je počelo kada je vašom pažnjom zavladao simetričan broj koji vam je upao u oči. Vaše misli, na ovaj ili onaj način, odražavaju se u ogledalu sveta i realizuju se u stvarnosti koja vas okružuje. Zato nakon određenog vremena ponovo nailazite na čudan broj. To vas već iznenađuje, a duša i razum se uvek stapaju u jedinstvu, ako je osećanje dovoljno snažno, zbog čega nastaje jasan oblik pred ogledalom. Nakon toga, proces se dalje pojačava. Ono na šta je vaša pažnja usmerena, *doslovno ispunjava vaš sloj sveta.*

Običan ljudski razum jedva da će poverovati u to da misli na takav način mogu da oblikuju stvarnost koja nas okružuje. A tako bismo voleli da sve pripišemo selektivnosti percepcije, zar ne? Zar je moguće da ja, svojim mislima, stvaram te beskućnike, komšije, lepo-

tice? Pa oni i tako objektivno postoje, a ja preterano obraćam pažnju na njih i zato mi i izleću pred očima!

Međutim, sve je mnogo složenije. Selektivnost percepcije zaista ima svoje mesto, ali to je samo polovina priče. Ako malo bolje pogledate, sa iznenađenjem ćete uočiti veoma čudan fenomen: kad nešto prestane da vas dodiruje, ono nestaje iz vašeg života, a s druge strane, čim se za nešto „zakačite“, to počinje da vas neumorno progoni. Pri tome je očigledno da percepcija sa ovim nema veze. Prestali ste da obraćate pažnju na beskućnike i oni su počeli retko da se pojavljuju – gde su nestali? Našli ste partnerku, smirili ste se, i lepe devojke ne susrećete više tako često – da li se njihov broj smanjio? Pomirili ste se sa onim što vas je ranije jako nerviralo – smeće na ulici – i ulice su odjednom postale čistije. Zašto?

To se objašnjava činjenicom što svaki pojedinac ima svoj sloj sveta sa određenom autonomnošću, ili „odvojenošću“. Svi ti slojevi se preklapaju i prožimaju, ali istovremeno se kreću nezavisno jedan od drugog u pravcu koji *privlači pažnju njihovog vlasnika*. Stvarnost je ista za sve, poput stola, ali karte se na tom stolu mešaju. Čim vlasnik sloja usmeri pažnju na određeni objekat, njegov sloj (karta) počinje da se kreće prema oblasti gde postoji veća koncentracija takvih objekata. Zaista, ne materijalizujete vi sve te persone na koje su usmerene vaše misli već vaš sloj sveta „putuje“ tamo gde ih ima više.

Pišem tekstove i muziku za rep žanr. Često se dešavalo da su se događaji o kojima sam pisao kasnije zaista dogodili, meni ili nekome drugom. Bio sam gotovo šokiran kada sam saznao o jednom slučaju iz vesti koji sam opisao u svom tekstu nedelju ili dve pre toga. Taj tekst je bio vrsta potpuno izmišljene priče, tj. dugačak stih koji opisuje situaciju koju sam izmislio uz muziku i rimu. Takve situacije su mi se desile više puta, i sada sam oprezniji s tim. Sada sam shvatio zašto su izvođači kao što je reper „50 Cent“ stekli ogromno bogatstvo na svojoj rep muzici – pevali o svom bogatstvu još mnogo pre nego što su se obogatili. Nadalje ću pažljivije birati teme i filtrirati ono što pišem.

Komentari su suvišni.

U svetu se dešavaju masovne prirodne katastrofe. Ako sam pravilno razumeo, sve što nam se dešava je posledica naših misli. Pretpostavimo da je neki čovek razmišljao da će mu nešto desiti, ali ne možemo da tvrdimo da je isto to bilo u glavi svih ljudi koji su stradali u katastrofi?

Uverenje da je sve što nam se dešava posledica naših misli nije Transurfing, već ono što se naziva „čistom ezoterijom“, odnosno metafizika uzdignuta do apsoluta. I to uverenje je pogrešno.

Mi živimo u dualnom svetu koji se sastoji od fizičkih i metafizičkih komponenti, i zato moramo da uzmemo u obzir oba aspekta. U „jednačini fizičke stvarnosti“ postoji previše promenljivih. Kada se dogodi neka posebna kombinacija okolnosti koja dovodi do neke fatalne promene, mogu se dogoditi najrazličitije promene u životu bilo kog, čak i najpozitivnije usmerenog čoveka. Možete li u potpunosti da izbegnete zemljotrese ako živite u seizmički aktivnoj zoni? Možemo samo da govorimo o *korelaciji* vaših misli s *verovatnoćom* nesreće.

Osim toga, ne postojite samo vi na ovom svetu. Slojevi mnogih ljudi prepliću se u vremenu i prostoru. Zato je nemoguće potpuno izolovati sloj sopstvenog sveta i urediti ga čisto, bez spoljašnjih primesa. Bez sumnje, uvek će biti prisutni tuđi uticaji, oni su neizbežni. Ali što se tiče katastrofa i nesreća, ukoliko zanemarite takve novosti, postoji *velika verovatnoća* da one neće uspeti da prođu u vaš sloj sveta.

Ako se sloj mog sveta uglavnom oblikuje mojim mislima, onda ispada da ukoliko čak i malo žudim za željenim ishodom (tj. strahujem da se neće ostvariti), po svojoj prilici se ništa i neće ostvariti?

Naš svet nije tako primitivno uređen da bi reagovao kao automat, po principu „ili da, ili ne“. Stvarnost se izgrađuje iz mnoštva jedinica i nula. U rezultatu nastaje složen sistem u kojem je sve istovremeno i determinističko i slučajno. Iako bi se moglo pomisliti da tu nema

mesta za slučajnosti, svaka posledica nosi svoj uzrok. Međutim, *zbog složenosti sistema, mi zapravo posmatramo ne determinističko, već verovatno ponašanje stvarnosti*. Ni mi sami nismo tako jednostavno sazdana. Nemamo sijalicu u glavi koja svetli ili ne svetli. Naša psiha je mnogo složenija. A naša interakcija sa stvarnošću je složenija još više.

Zato, kada se prave pretpostavke o tome „šta će biti ako“, ne govorimo o apsolutnim zakonima i strogim algoritmima, već o tendencijama i verovatnoći. Zar niste primetili da u Transurfingu nema zakona, već postoje samo principi? Na primer, što je jača žudnja (želja i istovremeno strah), manja je verovatnoća da se dobije željeno. Ali niko ne tvrdi da sigurno nećete postići ništa ako budete malo osećali strah. Naprotiv, ako sačuvate „gorušičino seme vere“, možete da pomerite planine. Ali opet, niko vam neće reći koliko je tačno potrebno vere da biste dobili rezultat. „Seme gorušice“ je ovde naravno samo metafora.

Dakle, ne postoji ništa što je apsolutno. I, hvala Bogu, jer bi inače, ako bi se svaka želja ili najmanji strah odmah ostvarivali, u svetu bi zavladao haos.

Sa svih strana dobijam informacije o nadolazećim katastrofama, pripremam se za suočenje s tim. Osećam se kao stalker. Krećem se ulicama i imam osećaj kao da se nalazim u nekom nepoznatom svetu. Sve se vrti i obrće, prodavnice prodaju gomilu beskorisnog i neprijatnog smeća. Mirisi i zvuci su neprirodni...Problemi koje imaju ljudi se čine nevažnim... Civilizacija se stropoštava u Matriks? Sve je veoma neprijatno.

Stalker mora da posmatra sve ove manifestacije Matriksa sa distance. Neka ih. Ne možete da sve to nekako „pobedite“. Naprotiv, takav stav će samo privući još više smeća u vaš svet. Nema smisla gajiti odbojnost prema onome što vam se ne sviđa i aktivno ispoljavati svoje nezadovoljstvo, ili još gore, ulaziti u bitku s klatnima. Ono prema čemu gajite neprijateljstvo obično gospodari vašim mislima i

zato preplavljuje vaš sloj sveta. Naprotiv, treba da prihvatite sve ono što vas iritira (kao da ste „primili na znanje“), da propustite kroz sebe i mahnete mu rukom za oproštaj. Kada sve to otpustite, i ono će vas otpustiti.

Želim da postavim pitanje u vezi sa zlom namerom. Pisali ste da će se to loše završiti po onoga ko je šalje. Želeo bih da znam zašto je to tako? Ako sam čvrsto ubeđen da zbog toga neću ispaštati, zar ne bi trebalo tako i da bude? Kakva sila ovde deluje? Zakon kosmičke pravde koji kažnjava zločinca? Ali, vi ste govorili da karma ne postoji. Pa ipak, postoji crna magija, čiji su sledbenici svesni svojih postupaka i ne plaše se kazne?

Karma ne postoji – za vas – ako je nema u vašem „konfiguracionom fajlu“. Karma je subjektivna stvar, kao i sudbina. Onaj ko se pomirio s tim da je sudbina već predodređena, tako će mu i biti. Međutim, za one koji preuzmu kontrolu nad svojom sudbinom, ona će biti upravljiva.

Međutim, postoji objektivni zakon bumeranga: ako nekome uputite zlu želju, ona će vam se, na ovaj ili onaj način, vratiti. Jer, svet je ogledalo – „kako se odbije, tako i odjekne“. Situacija je drugačija kad je reč o crnim magovima. Oni ne deluju direktno, već preko svojih klatana, pa im se zato bumerang ne vraća. Dakle, ako želite da nekome naudite, morate znati da koristite odgovarajuće klatno ili da se uopšte ne bavite takvim stvarima. Nije isplativo.

Nekoliko godina sam posećivao različite centre za duhovni razvoj. Ali sam nakon određenog vremena počeo da primećujem da me, bez obzira na sve delotvorne metode, one ne približavaju ka osnovnom cilju – bezbrižnom postojanju. Dolazilo je do „tapkanja u mestu uz povremene odskoke“. Takav rezultat me nije zadovoljavao. Iako su moji rezultati nakon skoro sedmogodišnje prakse „poskakivanja“ bili prilično impresivni – mogao sam svesno da upravljam vremenom, na primer zaustavljam kišu, materijalizujem zemljišne parcele, auto-

mobile itd. Međutim, nisam uspevao da ostvarim stalni talas sreće i bezbrižno postojanje. Iza uspeha je uvek sledio poraz.

Da bi se svoj sloj sveta doveo u stabilno, neproblematično stanje, potrebno je sistematski, s nepokolebljivom upornošću, praktikovati princip koordinacije namere i tehniku amalgame, koje su opisane u knjigama „Transurfing”. *Sva tajna* je u doslednosti. Ogledalo radi sa zadržskom i zato se stabilna stvarnost ne stvara kratkotrajnim naporima, već ustaljenim navikama i načinom razmišljanja. Amalgama i koordinacija moraju da postanu navika. To je potrebno i dovoljno da biste neprestano klizili na talasu sreće. Sve je jednostavno: potrebna je upornost i doslednost u mislima i delima. Međutim, ljudi su, po običaju, nedosledni – brzo se zagreju i brzo ugase, zbog čega doživljavaju niz crnih razdoblja u svom životu, koja su ponekad prekinuta „poskakivanjima”.

Ne osećam više celovitost i unutrašnju radost. Trudim se da se setim i osetim kako je to izgledalo, ali mi ništa ne uspeva. U glavi mi je mnogo misli, one se prepliću, a nijedna nije dovršena ideja. Ne paničim, ali ovo stanje mi se uopšte ne dopada. Šta mogu da preduzmem u ovakvoj situaciji? Znam šta želim: samopouzdanje, duševni komfor i radost.

Potrebno je *ispraviti stvarnost* – izvući svoj sloj sveta iz mutnog oblaka na čisto područje prostranstva varijanti. Kako to učiniti?

Postoji jedan recept, koji je prost, kao i sve što je genijalno. Kako smiriti bebu kada plače? Nagovaranje neće pomoći. Treba se pozabaviti njom, posvetiti joj se, pokazati brigu, pažnju, angažovati se. Dakle, kada vam je loše – to znači da unutar vas plače dete. Pobrinite se za njega. Bez obzira na to što mnogi od nas izgledaju ozbiljno, dostojanstveno, „cool” itd. – svi mi, u suštini, ostajemo deca. Setite se toga. „Provozajte se na ringišpilu”, što znači „bavite se onim što vam najviše prija”. Odredite sebi specijalan tajm–aut za ispravljanje stvarnosti, tokom kojeg ćete se jednostavno odmarati, ne misleći o pro-

blemima. Recite sebi: „*Danas ja i moj svet idemo u šetnju!*” Cilj je vredan tog vremena, jer je potrebno očistiti sloj od koga mnogo toga zavisi. Kupite omiljenu poslasticu: „Jedi, jedi, mili moj, jačaj”. Posvetite ceo dan sebi, svojim zadovoljstvima. Posvetite se svojoj lepoti, nežno se smestite u postelju: „Spavaj, mili moj, tvoj svet će se o svemu pobrinuti”.

Nakon izvesnog vremena osetićete kako stvarnost koja vas okružuje počinje da dobija sve toplije, prijatnije nijanse – vaš sloj izlazi iz mutne oblasti. Posle toga, potrudite se da uložite određene napore kako bi *princip koordinacije namere*, kao i tehnike transformacije stvarnosti – *konfiguracija, snop pažnje, filmski projektor i bumerang* – postali navika, vaš način razmišljanja i percepcije sveta. I jednog dana će doći trenutak kada ćete sebi reći: *ja mogu sve*.